

Спеціалізована загальноосвітня школа I - III ступенів № 14
Кіровоградської міської ради Кіровоградської області

Виховна година для учнів 2-А класу «Тривожні дзвони Чорнобиля»

Підготувала:
вчитель початкових класів
Бардіж К.В.

Мета. Дати дітям зрозуміти, що людське життя – тендітна річ, яку можна розбити, понівечити одним неправильним рухом.

- Пояснити, що самі люди є винуватцями трагедій на землі.
- Виховувати патріотичні почуття до людей, які ціною свого життя захищали нас від невидимої смерті.
- Виховувати в маленьких серцях почуття подяки до героїчних вчинків простих людей.

Обладнання. Презентація

Хід виховної години

Минуло 35 років, а чорний день Чорнобильської трагедії продовжує хвилювати людей: і тих, кого він зачепив своїм недобрим крилом, і тих, хто пізніше народився далеко від покривдженої землі. Цей день не минув безслідно, він розплотив по світу багато трагедій; він буде завжди об'єднувати всіх одним спогадом, однією печаллю, однією надією.

Уже давно віддзвеніли чорнобильські дзвони, а ми все ще пам'ятаємо тих, хто пішов у вогонь, - вони увійшли у стогін і душу, болем зчорнену до дна:

Рахунок буде 904. Всіх поіменно у незабуття.

І буде суд, який поверне віру,

Та не поверне молоді життя.

Хто квітень наш отак підступно зрадив,

Що стільки горя, аж рида весна?

І хто тепер такій біді зарадить?!

Щоб жив Дніпро і щоб жила Десна.

Чорнобиль. Це назва невеличкого районного центру, що знаходиться в 130 км від Києва. Заснований ще за часів Київської Русі, стародавній Чорнобиль дав свою гірку назву потужній атомній електростанції, будівництво якої було розпочато в 1971 році. В 1983 році вже працювало 4 енергоблоки цієї електростанції із запланованих шести.

Для України, для всіх, хто прямо чи побічно причетний до трагедії Чорнобиля та її наслідків, час ніби розділився на дві частини: до 26 квітня 1986 року і після нього. Цим частинам часу в народі вже дано назву – два кольори часу.

„З руїн реактора виривається стовп зловіщого вогню, палаючих шматків графіту. Стовп стрімко, як фантастична ракета, піднявся в небо, освітлюючи корпуси атомної, річку з верболозами.

Вогняний стовп завмирає на висоті 1.5 км.

На вершині його утворилась світла куля, яка начебто засмоктує в себе цей примарний стовбур, всередині якого щось рухається, згорається, випростовується, але сам він стоїть над нічною землею, як ялинкова іграшка блідо вишневого кривавого кольору. Ніч безвітряна і стовп стоїть між небом та землею, наче вагається, куди ж йому пустити свій корінь”.

Коли молоді пожежники, котрі першими вийшли на лінію вогню, отримавши смертельну дозу радіації були ще живими, журналісти запитували у них: „У вас була можливість повернутися? Ви могли відступити?”

Так, у даній ситуації вони могли тимчасово відійти до підходу підкріплення. Та про це ніхто з пожежників навіть і не подумав, тому що вони – воїни, бійці з пожежею, вони ступили в смертельну радіацію не за наказом командира, а за велінням совісті.

Доля нашої днини після Чорнобильської катастрофи сумна і нелегка, але все дається в порівнянні. Щастя нашої днини в тому, що ми живемо, що ті, що могли ніколи не народяться після 1986 року народились, живуть і вчаться творити прекрасне.

Наслідки вибуху четвертого реактора Чорнобильської атомної сколихнули весь світ. В результаті аварії стався величезний викид радіоактивних ізотопів з активної зони реактора, які радіоактивною хмарою перенеслися на великі відстані.

Йод – 131, цезій – 134, 137, стронцій – 90, плутоній – 239, плутоній – 240. Весь цей радіоактивний дощ розлетівся і висіявся на територіях України, Білорусії, Росії. Радіоактивного забруднення зазнало майже 50 відсотків території України. В життя мільйонів людей увійшли слова радіація, зона, ліквідатор, відселення.

А на квітучій українській землі з’явилися пусті міста і села, мертвий ліс, в який не можна ходити, сади з яблуками, насиченими радіоактивною отрутою, вода, яку не можна пити, і навіть повітря, яким дихаємо, стало ворогом.

У цьому році ми, як уже говорилося, відзначаємо річницю тих страшних чорнобильських подій. Але це не свято. Це зовсім інша річниця, яка не терпить фальші, показухи, надуманості. 26 квітня - це день, коли кожна людина повинна поставити перед собою такі питання: Хто я? Для чого я живу на світі? Як живу? Як дію? Чим можу допомогти іншій людині, яка потребує моєї

допомоги? Адже сама природа зробила нам застереження: люди, не будьте байдужими, жорстокими, безпечними, пам'ятайте, що доля планети, доля всього людства, наше з вами майбутнє у ваших руках.

Подумай над цим.

26 квітня – День пам'яті жертв Чорнобиля

Ваше відео вимкнено

Особисті дані вимкнено